ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 11ης Μαΐου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-121/08,

PC-Ware Information Technologies BV, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους L. Devillé και B. Maerevoet, δικηγόρους,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον E. Manhaeve, επικουρούμενη από τον P. Wytinck, δικηγόρο,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

με αντικείμενο, αίτηση ακυρώσεως της από 11ης Ιανουαρίου 2008 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε η προσφορά που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) στο πλαίσιο της διαδικασίας προσκλήσεως υποβολής προσφορών DIGIT/R2/PO/2007/022 και, επικουρικώς, αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία υποστηρίζει η προσφεύγουσα ότι υπέστη εξαιτίας της συμπεριφοράς της Επιτροπής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe (εισηγητή) και S. Soldevila Fragoso, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Ιουλίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

Α — *Κοινοτική νομοθεσία*

1 Η σύναψη των συμβάσεων προμηθειών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής διέπεται από τις διατάξεις του τίτλου V του πρώτου μέρους του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός), καθώς και των διατάξεων του τίτλου V του πρώτου μέρους του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ L 357, σ. 1, στο εξής: κανόνες εφαρμογής), όπως ισχύει εν προκειμένω.

2 Κατά το άρθρο 100 του δημοσιονομικού κανονισμού:

«1. Ο αρμόδιος διατάκτης ορίζει εν συνεχεία τον ανάδοχο της σύμβασης, τηρώντας τα κριτήρια επιλογής και ανάθεσης που έχουν ορισθεί εκ των προτέρων στα έγγραφα της πρόσκλησης υποβολής προσφορών, και τους κανόνες σύναψης των συμβάσεων.

2. Η αναθέτουσα αρχή γνωστοποιεί σε κάθε απορριφθέντα υποψήφιο ή προσφέροντα τους λόγους απόρριψης της υποψηφιότητας ή της προσφοράς του και σε κάθε προσφέροντα, του οποίου η προσφορά κρίθηκε παραδεκτή και ο οποίος υποβάλλει εγγράφως αίτηση προς τούτο, τα σχετικά χαρακτηριστικά και πλεονεκτήματα της επιλεγείσας προσφοράς καθώς και το όνομα του αναδόχου.

Ωστόσο, η γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων δύναται να παραλειφθεί στις περιπτώσεις που θα εμπόδιζε την εφαρμογή των νόμων, θα ήταν αντίθετη προς το δημόσιο συμφέρον, θα έθιγε τα θεμιτά εμπορικά συμφέροντα δημόσιων ή ιδιωτικών επιχειρήσεων ή θα παρέβλαπτε τον θεμιτό ανταγωνισμό μεταξύ των εν λόγω επιχειρήσεων.»

3 Το άρθρο 130, παράγραφοι 1 και 3, των όρων εφαρμογής ορίζει ότι:

«1. Τα έγγραφα της πρόσκλησης σε διαδικασία ανταγωνισμού περιλαμβάνουν τουλάχιστον:

[…]

β) συγγραφή υποχρεώσεων, η οποία επισυνάπτεται στην πρόσκληση [...]·

[…]

3. Η συγγραφή υποχρεώσεων προσδιορίζει τουλάχιστον:

[…]

γ) τις τεχνικές προδιαγραφές […]·

[…]».

4 Το άρθρο 139, παράγραφος 1, των κανόνων εφαρμογής προβλέπει:

«1. Εάν, για συγκεκριμένη σύμβαση, οι προσφορές φαίνονται υπερβολικά χαμηλές, η αναθέτουσα αρχή, πριν απορρίψει γι' αυτόν και μόνο τον λόγο τις προσφορές αυτές, ζητεί εγγράφως τις διευκρινίσεις που αυτή θεωρεί ενδεδειγμένες σχετικά με τα στοιχεία της προσφοράς και επαληθεύει, με την αυτοπρόσωπη παράσταση των προσφερόντων, τα στοιχεία αυτά λαμβάνοντας υπόψη και την παρεχόμενη από αυτούς τεκμηρίωση.

Η αναθέτουσα αρχή μπορεί, πιο συγκεκριμένα, να λάβει υπόψη της την τεκμηρίωση που αναφέρεται:

α) στα οικονομικά χαρακτηριστικά της παραγωγικής διαδικασίας, της παροχής των ζητούμενων υπηρεσιών ή της κατασκευαστικής μεθόδου·

β) στις εφαρμοζόμενες τεχνικές λύσεις και στους κατ' εξαίρεση ευνοϊκούς όρους που ισχύουν για τον προσφέροντα·

γ) στην πρωτοτυπία της εκάστοτε προσφοράς του προσφέροντος.»

5 Το άρθρο 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής προβλέπει:

«Σε περίπτωση υπερβολικά χαμηλών προσφορών κατά το άρθρο [139] η επιτροπή αξιολόγησης ζητεί τις προσήκουσες διευκρινίσεις ως προς τη σύνθεση των προσφορών.»

6 Το άρθρο 149 των κανόνων εφαρμογής ορίζει:

«1. Οι αναθέτουσες αρχές γνωστοποιούν το ταχύτερο δυνατόν στους υποψήφιους και στους προσφέροντες τις αποφάσεις που λαμβάνονται σχετικά με την ανάθεση της σύμβασης ή της σύμβασης-πλαισίου, ή με την αποδοχή σε δυναμικό σύστημα αγορών, καθώς και τους λόγους για τους οποίους ενδεχομένως αποφάσισαν να μην αναθέσουν τη σύμβαση ή τη σύμβαση-πλαίσιο, ή να μη συστήσουν το δυναμικό σύστημα αγορών που αποτέλεσε το αντικείμενο διαγωνισμού, ή να αρχίσουν εκ νέου τη διαδικασία.

2. Η αναθέτουσα αρχή γνωστοποιεί, εντός το πολύ δεκαπέντε ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή σχετικής γραπτής αίτησης, τις πληροφορίες που προβλέπονται στο άρθρο 100, παράγραφος 2, του Δημοσιονομικού Κανονισμού.

3. Στην περίπτωση των συμβάσεων που ανατίθενται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα για ίδιο λογαριασμό αξίας τουλάχιστον ίσης με τα κατώτατα όρια που καθορίζονται στο άρθρο 158 και δεν εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2004/18/ΕΚ, η αναθέτουσα αρχή γνωστοποιεί σε όλους τους απορριφθέντες υποψήφιους και προσφέροντες, ταυτόχρονα και ατομικά, με το ταχυδρομείο, με φαξ ή με

ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ότι η αίτησή τους ή η προσφορά τους δεν έγιναν αποδεκτές σε ένα από τα ακόλουθα στάδια:

α) σύντομα μετά τις αποφάσεις που ελήφθησαν με βάση τα κριτήρια αποκλεισμού και επιλογής, και πριν εκδοθεί η απόφαση ανάθεσης, όταν πρόκειται για διαδικασίες ανάθεσης συμβάσεων που οργανώνονται σε δύο χωριστά στάδια·

β) όσον αφορά τις αποφάσεις ανάθεσης και τις αποφάσεις απόρριψης προσφορών, το ταχύτερο δυνατόν μετά την απόφαση ανάθεσης, και το αργότερο εντός της επόμενης εβδομάδας.

Σε καθεμιά περίπτωση, η αναθέτουσα αρχή αναφέρει τους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε η προσφορά ή η αίτηση, μαζί με τα διαθέσιμα μέσα προσφυγής κατά των σχετικών αποφάσεων.

Οι αναθέτουσες αρχές ταυτόχρονα γνωστοποιούν με τη γνωστοποίηση της απόρριψης προς τους απορριφθέντες υποψήφιους ή προσφέροντες, την απόφαση ανάθεσης προς τον ανάδοχο, διευκρινίζοντας ότι η γνωστοποιούμενη απόφαση δεν αποτελεί δέσμευση της αντίστοιχης αναθέτουσας αρχής.

Οι απορριφθέντες υποψήφιοι ή προσφέροντες μπορούν να λάβουν επιπλέον πληροφορίες για τους λόγους της απόρριψής τους, υποβάλλοντας γραπτώς σχετικό αίτημα με επιστολή, φαξ ή ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, καθώς και, για κάθε προκριθείσα προσφορά, πληροφορίες σχετικά με τα χαρακτηριστικά και τα σχετικά πλεονεκτήματα της προσφοράς, όπως και το όνομα του αναδόχου, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 100, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του δημοσιονομικού κανονισμού. Οι αναθέτουσες αρχές απαντούν στα υποβαλλόμενα αιτήματα εντός το πολύ δεκαπέντε ημερολογιακών ημερών από την ημερομηνία παραλαβής της σχετικής αίτησης.»

7 Στο σημείο 3.3 των τεχνικών προδιαγραφών που αφορούν τον διαγωνισμό DIGIT/R2/PO/2007/022, με τίτλο «2007 — Μεταπώληση χονδρικής προϊόντων Microsoft (LAR 2007)» και τον οποίον δημοσίευσε η Επιτροπή στο Συμπλήρωμα της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2007, S 103), στο εξής: διαγωνισμός), διευκρινίζεται ότι:

«Κατά παρέκκλιση από τον "οδηγό για τους υποψηφίους που υποβάλλουν προσφορά σε διαγωνισμό που οργανώνει η γενική διεύθυνση πληροφορικής", η σύμβαση που συνάπτεται κατόπιν του παρόντος διέπεται από το δίκαιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατόπιν συμπληρώσεώς του από βελγικό δίκαιο στα σημεία στα οποία το κοινοτικό δίκαιο δεν ρυθμίζει το επίμαχο νομικό ζήτημα.»

8 Το σημείο 1.1.1 του οδηγού για τους υποψηφίους που υποβάλλουν προσφορά σε διαγωνισμό που οργάνωσε η Γενική Διεύθυνση Πληροφορικής ορίζει ότι:

«Οι διαδικασίες για τη σύναψη των δημοσίων συμβάσεων των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων, οργανισμών και λοιπών υπηρεσιών διέπονται από τις ακόλουθες διατάξεις, και πιο συγκεκριμένα από:

(1) το μέρος 1, τίτλος [V], του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τον δημοσιονομικό κανονισμό που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως τροποποιήθηκε

(2) το μέρος 1, τίτλος [V], του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τον δημοσιονομικό κανονισμό που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως τροποποιήθηκε

(3) τη Συμφωνία του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου για τις δημόσιες συμβάσεις, στην οποία προσχώρησαν οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες δυνάμει της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 1987, για τη σύναψη πρωτοκόλλου για την τροποποίηση της συμφωνίας της GATT περί δημοσίων συμβάσεων.»

Β — *Εθνική νομοθεσία*

9 Το άρθρο 40 του νόμου της 14ης Ιουλίου 1991 περί των εμπορικών πρακτικών και της ενημερώσεως και προστασίας του καταναλωτή (*Moniteur belge* της 29ης Αυγούστου 1991, σ. 18712, στο εξής: βελγικός νόμος περί των εμπορικών πρακτικών) ορίζει:

«Απαγορεύεται η εκ μέρους των εμπόρων προσφορά προς πώληση ή η πώληση προϊόντων σε τιμή κάτω του κόστους.

Ως πώληση σε τιμή κάτω του κόστους θεωρείται κάθε πώληση έναντι τιμήματος το οποίο δεν είναι τουλάχιστον ίσο προς την τιμή η οποία αναγράφεται στο τιμολόγιο αγοράς του προϊόντος ή προς εκείνη η οποία θα αναγραφόταν σε περίπτωση νέας αγοράς.

[…]»

Ιστορικό της διαφοράς

10 Στις 30 Μαρτίου 2007, η Επιτροπή δημοσίευσε προκαταρκτική προκήρυξη για τη σύναψη συμβάσεως με τίτλο «Μεταπώληση χονδρικής προϊόντων Microsoft (LAR 2007)» με σκοπό τη σύναψη συμφωνίας-πλαισίου με αντικείμενο τη δημιουργία αποκλειστικού σημείου πωλήσεως για την αγορά λογισμικού και αδειών εκμεταλλεύσεως της προμηθεύτριας Microsoft (στο εξής: προμηθευτής), με τα στοιχεία DIGIT/R2/PO/2007/022, στο Συμπλήρωμα της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (EE S 63).

11 Με το από 21ης Σεπτεμβρίου 2007 έγγραφο, η προσφεύγουσα, PC-Ware Information Technologies BV, έλαβε αντίγραφο των τεχνικών προδιαγραφών όσον αφορά την εν λόγω σύμβαση.

12 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2007, η Επιτροπή δημοσίευσε προκήρυξη διαγωνισμού.

13 Στις 2 Νοεμβρίου 2007 η προσφεύγουσα υπέβαλε την προσφορά της στην Επιτροπή. Στην προσφορά αυτή προσδιορίζεται ότι δυνάμει συγκεκριμένα του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, που απαγορεύει τις πωλήσεις σε τιμή κάτω του κόστους, η έκπτωση επί της τιμής των προϊόντων και των αδειών εκμεταλλεύσεως του προμηθευτή που χορήγησε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της επίμαχης συμβάσεως είναι 17,70 %.

14 Με την από 3 Δεκεμβρίου 2007 επιστολή, η Επιτροπή ζήτησε από τον ανάδοχο να επιβεβαιώσει ότι η προσφορά του είναι σύμφωνη με την εφαρμοστέα νομοθεσία και, ειδικότερα, ότι δεν πωλεί σε τιμές κάτω του κόστους. Με την από 4 Δεκεμβρίου 2007 επιστολή ο ανάδοχος επιβεβαίωσε ότι πληρούται η απαίτηση αυτή.

15 Στην από 10 Ιανουαρίου 2008 επιστολή η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση περί αναδείξεως αναδόχου.

16 Με την από 11 Ιανουαρίου 2008 επιστολή η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την απόφασή της να απορρίψει την προσφορά της, με την αιτιολογία ότι, κατ' εφαρμογή του τύπου για την κατακύρωση της συμβάσεως, αυτή δεν παρουσίαζε την καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμής. Το έγγραφο αυτό προσδιόριζε επίσης ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες.

17 Με την από 16 Ιανουαρίου 2008 επιστολή, το περιεχόμενο της οποίας επανέλαβε στην από 18 Ιανουαρίου 2008 επιστολή, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή τη διοργάνωση ενημερωτικής συσκέψεως, διευκρινίζοντας ειδικότερα ότι σκοπός της εν λόγω συσκέψεως θα ήταν να αποκτήσει η Επιτροπή εποπτεία των δυνατών και των αδύναμων σημείων της προσφοράς της σε σχέση με αυτή που επελέγη, ώστε να κατανοήσει καλύτερα το αποτέλεσμα της αξιολογήσεως.

18 Κατόπιν της αιτήσεώς της, η Επιτροπή διοργάνωσε ενημερωτική σύσκεψη με τους εκπροσώπους της προσφεύγουσας, η οποία έλαβε χώρα στις 28 Ιανουαρίου 2008.

19 Με το από 29 Ιανουαρίου 2008 έγγραφο, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα το όνομα του αναδόχου της επίμαχης συμβάσεως καθώς και τα πρακτικά της ενημερωτικής συσκέψεως, στα οποία αναφερόταν ότι η οικονομική προσφορά του αναδόχου αντιστοιχούσε σε ποσοστό 81,75 % της τιμής των προϊόντων που αφορά η επίμαχη σύμβαση, ήτοι σε έκπτωση 18,25 %. Στο εν λόγω έγγραφο αναφέρεται επίσης ότι το αντικείμενο της συμβάσεως ανατέθηκε στον ανάδοχο με την αιτιολογία ότι η προσφορά παρουσίαζε την καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμής.

20 Στις 21 Φεβρουαρίου 2008 η Επιτροπή συνήψε με τον ανάδοχο σύμβαση με τα στοιχεία DI 06270 00.

21 Στις 15 Μαρτίου 2008 η Επιτροπή δημοσίευσε προκήρυξη για τη σύναψη της συμβάσεως αυτής στο Συμπλήρωμα της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ S 53).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 10 Μαρτίου 2008, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

23 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Ιουλίου 2009.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, η οποία της κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 2008, να απορρίψει την αίτηση που κατατέθηκε από την προσφεύγουσα στο πλαίσιο του διαγωνισμού DIGIT/R2/PO/2007/022-LAR 2007 και να συνάψει τη σύμβαση με τον ανάδοχο.

— να κρίνει ότι η παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά πταίσμα που στοιχειοθετεί ευθύνη της Επιτροπής,

— επικουρικώς, σε περίπτωση κατά την οποία η σύμβαση θα είχε ήδη εκτελεστεί, όταν το Γενικό Δικαστήριο θα εξέδιδε την απόφασή του, ή η απόφαση περί απορρίψεως δεν θα μπορούσε πλέον να ακυρωθεί, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση ύψους 654 962,38 ευρώ, για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα από την εν λόγω διαδικασία,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη στο σύνολό της ή τουλάχιστον αβάσιμη·

— να κρίνει την αγωγή αποζημιώσεως απαράδεκτη ή τουλάχιστον αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Α — *Όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως*

26 Παρατηρείται ότι, με τον δεύτερο αίτημά της που παρατίθεται στη σκέψη 24 ανωτέρω, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε με το από 11 Ιανουαρίου 2008 έγγραφο, περί απορρίψεως της προσφοράς της και αναθέσεως της παροχής στον ανάδοχο.

27 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 16 ανωτέρω, με το από 11 Ιανουαρίου 2008, η Επιτροπή ενημέρωσε απλώς την προσφεύγουσα για την απόφασή της να απορρίψει την προσφορά με την αιτιολογία ότι, κατ' εφαρμογή του τύπου για την ανάδειξη αναδόχου, αυτή δεν παρουσίαζε την καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμής. Παρά ταύτα, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι το προαναφερθέν έγγραφο περιέχει, καθαυτό, απόφαση συνάψεως της συμβάσεως με

τον ανάδοχο. Εν προκειμένω, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 15 ανωτέρω, η απόφαση περί αναθέσεως εκδόθηκε στις 10 Ιανουαρίου 2008.

28 Εντούτοις, προκειμένου περί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως περί αναθέσεως του αντικειμένου της συμβάσεως σε τρίτο, το αίτημα αυτό δεν μπορεί παρά να απορριφθεί, και τούτο ως συνέπεια της απορρίψεως του αιτήματος ακυρώσεως της προηγουμένης αποφάσεως με την οποία συνδέεται στενώς (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Απριλίου 2007, T-195/05, Deloitte Business Advisory κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-871, σκέψη 113).

29 Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η επίδικη απόφαση συνιστά ταυτοχρόνως απόφαση περί απορρίψεως της προσφοράς και απόφαση περί αναδείξεως αναδόχου.

1. *Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως*

30 Χωρίς να προτείνει ρητώς ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη, αφενός, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας, αφετέρου, λόγω ελλείψεως αντικειμένου.

α) Επί της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος. Αν το επιχείρημα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της, κατά το οποίο η προσφορά του αναδόχου της

επίμαχης προμήθειας είναι αντίθετη προς το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, το οποίο απαγορεύει την πώληση σε τιμή κάτω του κόστους, γινόταν δεκτό, θα έπρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσφορά που υπέβαλε η προσφεύγουσα επίσης παρέβαινε το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών. Ειδικότερα, η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι πώλησε τα προϊόντα χωρίς περιθώριο κέρδους, το οποίο δυνάμει του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών εξομοιώνεται με πώλησε σε τιμή κάτω του κόστους. Επομένως όχι μόνο δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να γίνει δεκτή η προσφορά της, αλλά επιπλέον η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να ζητήσει ούτε αποζημίωση, καθώς η φερόμενη ως παράνομη πράξη της Επιτροπής δεν της προξένησε κάποια ιδιαίτερη ζημία.

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής σχετικά με το απαράδεκτο λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος αφορούν την ουσία της υποθέσεως, με αποτέλεσμα να μην σχετίζονται με το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

33 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να έχει έννομες συνέπειες (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2007, T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-1195, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής σχετικά με την έλλειψη εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας βασίζεται στην παραδοχή ότι το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών εφαρμόζεται εν προκειμένω. Ειδικότερα, από τα δικόγραφα της Επιτροπής προκύπτει ρητώς ότι μόνον αν το Γενικό

Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφορά του αναδόχου είναι αντίθετη προς το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, δεν υπάρχει έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας.

35 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι από τα δικόγραφα της Επιτροπής σχετικά με το δεύτερο αίτημα προκύπτει ότι αυτή αμφισβητεί την εφαρμογή, εν προκειμένω, της διατάξεως αυτής. Συνεπώς, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, πρέπει να κριθεί ότι το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών ανάγεται στην κατ' ουσίαν εξέταση της προσφυγής ακυρώσεως.

36 Εντούτοις, ελλείψει λυσιτελών επιχειρημάτων που προέβαλε η Επιτροπή προς στήριξη των ισχυρισμών της, πρέπει να απορριφθεί αυτή η ένσταση απαραδέκτου.

β) Επί της ελλείψεως αντικειμένου της προσφυγής ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα ζητεί μόνον αποζημίωση και ότι το πρώτο αίτημα περί ακυρώσεως έχει καταστεί άνευ αντικειμένου. Ειδικότερα, η σύμβαση θα έχει ήδη εκτελεστεί μερικώς, γεγονός που ως προς τα αιτήματα της προσφεύγουσας, συνεπάγεται ότι, δυνάμει της υπό κρίση προσφυγής, παραιτήθηκε από την προσφυγή ακυρώσεως και την υποκατέστησε με αγωγή αποζημιώσεως.

38 Η προσφεύγουσα απορρίπτει τα επιχειρήματα της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι έχει συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

39 Κατά τη νομολογία, προκειμένου ο προσφεύγων να εξακολουθήσει να έχει διαρκούσης της δίκης συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως, η εν λόγω ακύρωση πρέπει καθαυτή να παραγάγει έννομα αποτελέσματα, τα οποία μπορούν να συνίστανται ειδικότερα στην επανόρθωση των επιβλαβών συνεπειών που προκύπτουν από την πράξη αυτή ή να αποτρέψει το ενδεχόμενο επαναλήψεως στο μέλλον της προβαλλόμενης παρατυπίας (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψη 16, απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-753, σκέψη 41, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2007, T-133/03, Schering-Plough κατά Επιτροπής και EMEA, η οποία δεν έχει δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 31).

40 Εν προκειμένω, όσον αφορά συμφωνία-πλαίσιο, η οποία, όπως η επίμαχη, μπορεί να αποτελέσει πρότυπο για τη μελλοντική σύναψη ανάλογων συμβάσεων, υπάρχει συμφέρον να αποφευχθεί η επανάληψη της προβαλλόμενης από την προσφεύγουσα παρανομίας στο μέλλον. Συνεπώς, αδίκως υποστηρίζει η Επιτροπή ότι η προσφυγή στερείται αντικειμένου.

41 Λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που συνήχθησαν στις προαναφερθείσες σκέψεις 36 και 40, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη η υπό κρίση προσφυγή.

2. *Επί της ουσίας*

42 Προς στήριξη της προσφυγής κατά της προσβαλλόμενης πράξεως, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους, οι οποίοι αφορούν, πρώτον, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας και, δεύτερον, παράβαση του άρθρου 55 της οδηγίας 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί

συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών (ΕΕ L 134, σ. 114), καθώς και του άρθρου 139, παράγραφος 1, και του άρθρου 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής, σε συνδυασμό με το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών που απαγορεύει την πώληση σε τιμή κάτω του κόστους.

43 Προκειμένου να οριοθετηθεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής, πρέπει, κατά πρώτον, να εξεταστεί το βάσιμο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

α) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 55 της οδηγίας 2004/18 καθώς και του άρθρου 139, παράγραφος 1, και του άρθρου 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

44 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι επέστησε ρητώς την προσοχή της Επιτροπής, κατά την υποβολή της προσφοράς της, στο ότι πρότεινε, στο πλαίσιο της διαδικασίας συνάψεως της επίμαχης συμβάσεως, το μεγαλύτερο δυνατό ποσοστό εκπτώσεως, ήτοι 17,70 %. Το μέγιστο αυτό ποσοστό μειώσεως ίσχυε για όλες τις προσφορές που αφορούν τη σύναψη της επίμαχης συμβάσεως, συμπεριλαμβανομένης της προσφοράς του αναδόχου. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, η προσφεύγουσα στηρίζεται σε έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 που της απηύθυνε ο προμηθευτής, το οποίο επισύναψε στην προσφορά του στις 2 Νοεμβρίου 2007 (στο εξής: έγγραφο του προμηθευτή). Η προσφεύγουσα υποστηρίζει εξάλλου ότι τον ισχυρισμό

αυτό ενισχύει το γεγονός ότι άλλοι τρεις υποψήφιοι υπέβαλαν προσφορά που περιείχε έκπτωση 17,70 %, το οποίο γνώριζε η Επιτροπή.

45 Εντούτοις, ισχυρίζεται ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφορά του αναδόχου περιείχε πρόταση εκπτώσεως 18,25 %, έκπτωση που υπερέβαινε την έκπτωση που χορήγησε ο προμηθευτής στο σύνολο των μεταπωλητών. Κατά την προσφεύγουσα, τέτοιου είδους έκπτωση είναι συνεπώς αντίθετη προς το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, που απαγορεύει τις πωλήσεις σε τιμή κάτω του κόστους και που, κατά το σημείο 3.3 των τεχνικών προδιαγραφών, εφαρμόζεται εν προκειμένω. Συνεπώς, λόγω του ποσοστού εκπτώσεως που προτείνει ο ανάδοχος, η προσφορά αυτού συνιστά υπερβολικά χαμηλή προσφορά κατά το άρθρο 139, παράγραφος 1, και το άρθρο 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής.

46 Συμπερασματικά, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 55 της οδηγίας 2004/18 καθώς και το άρθρο 139, παράγραφος 1, και το άρθρο 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής, επιλέγοντας την προσφορά του αναδόχου. Ισχυρίζεται ότι τέτοιου είδους προσφορά θα έπρεπε να είχε απορριφθεί αμέσως από την Επιτροπή.

47 Δεύτερον, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθόσον δεν ήλεγξε, παρά τις πληροφορίες της προσφεύγουσας, αν η προσφορά του αναδόχου αντιβαίνει στην απαγόρευση των πωλήσεων κάτω του κόστους, με την αιτιολογία ότι δεν εξέτασε όλα τα κρίσιμα στοιχεία επιμελώς και με αμεροληψία.

48 Τρίτον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η νομιμότητα της συμβάσεως που συνήψε η Επιτροπή με τον ανάδοχο μπορεί να αμφισβητηθεί ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων, από όλους τους ενδιαφερομένους, δυνάμει των άρθρων 95 και 98 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών ή των άρθρων 6 και 1133 του βελγικού αστικού κώδικα.

49 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

— Επί των σκελών του δεύτερου λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως οδηγίας και του βελγικού νόμου

50 Πρώτον, επισημαίνεται εξαρχής ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά, ειδικότερα, παράβαση του άρθρου 55 της οδηγίας 2004/18. Συγκεκριμένα, αποδέκτες της οδηγίας 2004/18 είναι τα κράτη μέλη που προσδιορίζει και, συνεπώς, δεν εφαρμόζεται στις δημόσιες συμβάσεις, όπως η επίμαχη, που συνάπτει κοινοτικό θεσμικό όργανο. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί το σκέλος αυτό του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο.

51 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι από τα δικόγραφα της προσφεύγουσας προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος, αφενός, αφορά παράβαση των εφαρμοστέων σε ασυνήθιστα χαμηλές προσφορές διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, ήτοι το άρθρο 139, παράγραφος 1, και το άρθρο 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής και, αφετέρου, ότι σε σχέση με αυτές τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου αναφέρεται η προσφεύγουσα στο άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών.

52 Ειδικότερα, αφενός, η προσφεύγουσα προσάπτει ρητώς στην Επιτροπή ότι παρέβη τα εν λόγω άρθρα των κανόνων εφαρμογής.

53 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα εξομοιώνει την πώληση σε τιμή κάτω του κόστους, κατά την έννοια του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών με τις ασυνήθιστα χαμηλές προσφορές, και τούτο για δύο λόγους. Πρώτον, υποστηρίζει ότι η προσφορά του αναδόχου συνιστά τόσο πώληση σε τιμή κάτω του κόστους όσο και ασυνήθιστα χαμηλή προσφορά, καθώς προτείνει έκπτωση μεγαλύτερου ποσού έναντι της εκπτώσεως που χορήγησε ο προμηθευτής. Δεύτερον, θεωρεί ότι η προσφορά του αναδόχου, τόσο όσον αφορά ασυνήθιστα χαμηλή προσφορά όσο και πώληση σε τιμή κάτω του κόστους, θα έπρεπε να είχε αποκλειστεί αμέσως από τη διαδικασία συνάψεως της επίμαχης συμβάσεως, και τούτο δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 139, παράγραφος 1, των κανόνων εφαρμογής.

54 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 100, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού, η επιλογή του αναδόχου του αντικειμένου της συμβάσεως πρέπει να γίνεται τηρουμένων, αφενός, των κριτηρίων επιλογής και αναθέσεως, και, αφετέρου, των κανόνων συνάψεως των συμβάσεων. Από τις διατάξεις του ίδιου άρθρου προκύπτει επίσης ότι τα κριτήρια επιλογής και αναθέσεως καθορίζονται εκ των προτέρων στα έγγραφα της προκηρύξεως.

55 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 1 κατωτέρω, η σύναψη των συμβάσεων προμηθειών της Επιτροπής υπόκειται αποκλειστικώς στις διατάξεις του τίτλου V του πρώτου μέρους του δημοσιονομικού κανονισμού και του τίτλου V του πρώτου μέρους των κανόνων εφαρμογής.

56 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 139, παράγραφος 1, και το άρθρο 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής, παράβαση του οποίου επικαλείται η προσφεύγουσα κατά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, περιλαμβάνονται στον τμήμα 3, που φέρει τον τίτλο «Διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων», του κεφαλαίου 1 του τίτλου V του πρώτου μέρους των κανόνων εφαρμογής.

57 Συνεπώς, πρώτον, οι διατάξεις του άρθρου 139, παράγραφος 1, και του άρθρου 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής συνιστούν κανόνες συνάψεως συμβάσεων κατά την έννοια του άρθρου 100, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού. Συνεπώς, πρέπει να κριθεί ότι, κατ' ουσίαν, ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση κανόνων συνάψεως συμβάσεων.

58 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα σκέψη 45, προκειμένου να στηρίξει τον ισχυρισμό κατά τον οποίο το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών εφαρμόζεται εν προκειμένω, η προσφεύγουσα βασίζεται στις διατάξεις του σημείου 3.3 των τεχνικών προδιαγραφών.

59 Δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 130, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, των κανόνων εφαρμογής, οι τεχνικές προδιαγραφές συνιστούν συστατικό μέρος του τεύχους συγγραφής υποχρεώσεων, το οποίο αποτελεί, καθαυτό, τμήμα των τευχών διακηρύξεως.

60 Επομένως, κατά το συμπέρασμα της σκέψεως 57, ανωτέρω, κατά την οποία ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται προς στήριξη της προσφυγής κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως αφορά κατ' ουσίαν παράβαση κανόνα συνάψεως συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 100, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού, κακώς επικαλείται η προσφεύγουσα διάταξη των τεχνικών προδιαγραφών του επίμαχου διαγωνισμού, η οποία δεν συνιστά κανόνα συνάψεως συμβάσεων, προκειμένου να θεμελιώσει τον ισχυρισμό ότι το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών εφαρμόζεται εν προκειμένω.

61 Ως εκ περισσού, διευκρινίζεται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε αυτοτελώς παράβαση του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, ένας τέτοιος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

62 Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται, επί προσφυγών ακυρώσεως, σε περιπτώσεις αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβιάσεως των Συνθηκών οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή σε περιπτώσεις καταχρήσεως εξουσίας. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να θεωρήσει την προβαλλόμενη παράβαση της γαλλικής νομοθεσίας ως νομικό ζήτημα που προϋποθέτει απεριόριστο νομικό έλεγχο. Πράγματι, ο έλεγχος αυτός εναπόκειται μόνο στις βελγικές αρχές (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2000, T-139/99, AICS κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2849, σκέψη 40).

63 Εντούτοις, δυνάμει των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της αρχής της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και των κρατών μελών, η Επιτροπή υποχρεούνταν να διασφαλίσει ότι οι όροι τους οποίους προβλέπουν οι προσκλήσεις προς υποβολή προσφορών δεν παρακινούν όσους προτίθενται ενδεχομένως να υποβάλουν προσφορά να παραβούν την εφαρμοστέα στην επίδικη σύμβαση εθνική βελγική νομοθεσία (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Πρωτοδικείου AICS κατά Κοινοβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 62, σκέψη 41, και της 11ης Ιουνίου 2002, T-365/00, AICS κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-2719, σκέψη 63), δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό εμπίπτει στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών (προπαρατεθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουνίου 2002, AICS κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 63).

64 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, μετά την από 2 Νοεμβρίου 2007 επιστολή της προσφεύγουσας, με την οποία αυτή επέστησε την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι η προσφορά της ήταν σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, η Επιτροπή ζήτησε από τον ανάδοχο, με το από 3 Δεκεμβρίου 2007 έγγραφο, να επιβεβαιώσει ότι η προσφορά του ήταν σύμφωνη με την εφαρμοστέα νομοθεσία και, ειδικότερα, ότι δεν πωλούσε σε τιμές κάτω του κόστους, γεγονός που ο ανάδοχος επιβεβαίωσε με την από 4 Δεκεμβρίου 2007 επιστολή. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, πρέπει να

θεωρηθεί ότι μερίμνησε, ώστε να αποφευχθεί η παράβαση της βελγικής νομοθεσίας που είναι δυνατό να εφαρμοστεί στην επίδικη σύμβαση.

65 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προσφορά του αναδόχου συνεπάγεται προφανώς ή κατ' ανάγκη παράβαση του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα εικάζει απλώς ότι ο ανάδοχος είχε επωφεληθεί από έκπτωση ίδια με τη δική του και βασίζεται αποκλειστικώς στο έγγραφο του προμηθευτή, προκειμένου να αποδείξει ότι η προσφορά του αναδόχου αποτελεί πώληση σε τιμή κάτω του κόστους κατά την έννοια του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών. Κατά την προσφεύγουσα, από το εν λόγω έγγραφο προκύπτει ότι το ποσοστό της μέγιστης εκπτώσεως που χορήγησε ο προμηθευτής στο σύνολο των μεταπωλητών, συμπεριλαμβανομένου του αναδόχου, στο πλαίσιο της διαδικασίας του επίμαχου διαγωνισμού ήταν 17,70 %.

66 Εντούτοις, δεν μπορεί να συναχθεί από το έγγραφο του προμηθευτή ότι η εν λόγω έκπτωση που πρότεινε η προσφεύγουσα στην προσφορά της ίσχυε για όλους τους μεταπωλητές του προμηθευτή.

67 Ειδικότερα, στις δύο μοναδικές παραγράφους του εν λόγω εγγράφου, επισημαίνονται τα εξής:

«Με την παρούσα, σας βεβαιώνουμε ότι, όσον αφορά τη συγκεκριμένη προκήρυξη διαγωνισμού, η έκπτωση LAR που σας χορηγείται για την "Custom Enterprise Agreement Subscription" είναι 17,700 %.

Η έκπτωση LAR που σας χορηγείται για το Select Agreement εμφαίνεται στον τιμοκατάλογο Select της Microsoft.»

68 Από την επιστολή του προμηθευτή, μοναδικός αποδέκτης της οποίας ήταν η προσφεύγουσα, προκύπτει ότι ο συντάκτης της ανέφερε σαφώς το ποσό της εκπτώσεως, της οποίας θα μπορούσε να ζητήσει να τύχει μόνον η προσφεύγουσα. Η παρουσίαση αυτή δεν επιτρέπει επομένως, ελλείψει άλλων πληροφοριών, να θεωρηθεί ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η αναφερόμενη έκπτωση ήταν αυτή που εφαρμοζόταν στο σύνολο των μεταπωλητών.

69 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας κατά τον οποίο άλλοι μεταπωλητές είχαν υποβάλει προσφορά στην Επιτροπή με ποσοστό εκπτώσεως 17,70 % αποτελεί απλώς και μόνον ισχυρισμό που δεν βασίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

70 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη νομιμότητα της προσφοράς του αναδόχου δυνάμει των διατάξεων του εν λόγω άρθρου.

— Επί του σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως των κανόνων εκτελέσεως

71 Πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εσφαλμένως η Επιτροπή, βάσει των πληροφοριών που διέθετε ως προς τον ασυνήθιστα χαμηλό χαρακτήρα της προσφοράς του αναδόχου, δεν την απέρριψε αμέσως, βάσει των διατάξεων άρθρου 139, παράγραφος 1, και του άρθρου 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής.

72 Συναφώς, από το άρθρο 139, παράγραφος 1, των κανόνων εφαρμογής προκύπτει ότι η αναθέτουσα αρχή έχει την υποχρέωση να παράσχει στον υποβαλόντα προσφορά τη δυνατότητα να αποσαφηνίσει, και μάλιστα να δικαιολογήσει, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της προσφοράς του, προτού απορρίψει την εν λόγω προσφορά, αν θεωρεί ότι η προσφορά αυτή είναι υπερβολικά χαμηλή. Επίσης, η υποχρέωση ελέγχου της σοβαρότητας μιας προσφοράς απορρέει από την προηγούμενη ύπαρξη αμφιβολιών ως προς τη φερεγγυότητά της, λαμβανομένου υπόψη, εξάλλου, ότι το ως άνω άρθρο έχει ως κύριο αντικείμενο το να επιτραπεί στον υποβαλόντα προσφορά να μην αποκλεισθεί από τη διαδικασία χωρίς να έχει τη δυνατότητα να δικαιολογήσει το περιεχόμενο της προσφοράς του, η οποία φαίνεται υπερβολικά χαμηλή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2005, Τ-148/04, TQ3 Travel Solutions Belgium κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2627, σκέψη 49).

73 Υπενθυμίζεται επίσης ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να ληφθεί απόφαση συνάψεως συμβάσεως βάσει προσκλήσεως υποβολής προσφορών και ότι ο έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας και αιτιολογήσεως καθώς και στον έλεγχο της ουσιαστικής ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών, της ελλείψεως πρόδηλου σφάλματος εκτιμήσεως και καταχρήσεως εξουσίας (βλ. προπαρατεθείσα στη σκέψη 72 απόφαση TQ3 Travel Solutions Belgium κατά Επιτροπής, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Εν προκειμένω, η μόνη πληροφορία στην οποία βασίζεται η προσφεύγουσα, προκειμένω να αποδείξει ότι η προσφορά του αναδόχου ήταν ασυνήθιστα χαμηλή είναι και πάλι η επιστολή του προμηθευτή. Υποστηρίζει σχετικώς ότι το μέγιστο ποσοστό της εκπτώσεως αυτής ίσχυε για όλες τις προσφορές που σχετίζονται με τη σύναψη της επίμαχης συμβάσεως, συμπεριλαμβανομένης της προσφοράς του αναδόχου.

75 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 65 έως 68, διαπιστώνεται ότι τέτοιου είδους ισχυρισμός δεν στηρίζεται στην επιστολή του προμηθευτή.

76 Επομένως, δεδομένης της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της διαδικασίας συνάψεως συμβάσεως μέσω διαγωνισμού, εσφαλμένως της προσάπτει η προσφεύγουσα ότι δεν έκρινε ότι η προσφορά του αναδόχου είναι ασυνήθιστα χαμηλή και, επομένως, δεν την απέκλεισε ως τέτοια, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 139, παράγραφος 1, των κανόνων εφαρμογής.

77 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να τροποποιηθεί υπό το πρίσμα των δύο ακόλουθων επιχειρημάτων που προβάλλει επίσης η προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

78 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που προβάλλει η προσφεύγουσα σχετικά με προσβολή της αρχής της χρηστής διοικήσεως, που απορρέει από τη μη τήρηση εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρεώσεώς της να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της προκείμενης περιπτώσεως και πιο συγκεκριμένα τη μη απόρριψη της προσφοράς της αναδόχου ως ασυνήθιστα χαμηλής προσφοράς, αρκεί η διαπίστωση ότι, παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν χαρακτήρισε την εν λόγω προσφορά ασυνήθιστα χαμηλή, αυτή επέδειξε επιμέλεια κατά την εξέταση της προσφοράς από την ανάδοχο. Ειδικότερα, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 64, στο από 3 Δεκεμβρίου 2007 έγγραφο, η Επιτροπή ζήτησε από τον ανάδοχο να επιβεβαιώσει ότι η προσφορά του τηρεί την εφαρμοστέα νομοθεσία και, ειδικότερα, ότι δεν πωλούσε σε τιμές κάτω του κόστους. Επομένως, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε άλλα στοιχεία προς στήριξη του επιχειρήματός της ότι προσβλήθηκε η αρχή της χρηστής διοικήσεως κατά την εξέταση της προσφοράς του αναδόχου, πρέπει να απορριφθεί αυτό ως αβάσιμο.

79 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τη δυνατότητα ενδεχόμενης αμφισβητήσεως του κύρους της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ της Επιτροπής και του αναδόχου ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων, διαπιστώνεται ότι αυτό δεν αφορά τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως, που εκδόθηκε στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας συνάψεως συμβάσεως, αλλά τη νομιμότητα της συμβάσεως που προκύπτει από αυτήν. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα αυτό.

80 Από το σύνολο των προεκτεθεισών εκτιμήσεων συνάγεται ότι πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

β) Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως περί παραβιάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι ορθώς αιτιολογημένη, τόσο όσον αφορά τον τύπο όσο και όσον αφορά την ουσία.

82 Πρώτον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι επέστησε ρητώς την προσοχή της Επιτροπής, αφενός, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών στην επίμαχη διαδικασία πρόσκλησης προς υποβολή προσφορών και, αφετέρου, όσον αφορά το γεγονός ότι, στην προσφορά της, πρότεινε το υψηλότερο δυνατό ποσό της εκπτώσεως δεδομένης της απαγορεύσεως πωλήσεως κάτω του κόστους που προβλέπει το άρθρο αυτό. Παρά την απαγόρευση που βαρύνει την Επιτροπή να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της προκείμενης περιπτώσεως, ούτε η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε τα πρακτικά της ενημερωτικής συσκέψεως περιείχαν αιτιολογία όσον αφορά το κρίσιμο αυτό γεγονός ούτε προέκυπτε κατά μείζονα λόγο από αυτά ότι η Επιτροπή τα είχε λάβει υπόψη. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν υπερβολικά στενή ή υπερβολικά ασαφής ή ελάχιστα ξεκάθαρη. Η Επιτροπή παρέβη συνεπώς τη γενική υποχρέωση αιτιολογίας και το άρθρο 18 του ευρωπαϊκού κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς,

που εγκρίθηκε με ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2001 (ΕΕ 2002, C 72 E, σ. 331, στο εξής: κώδικας ορθής διοικητικής συμπεριφοράς).

83 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη επίσης την υποχρέωσή της, που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς, να αιτιολογήσει ατομικώς την προσβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών.

84 Τρίτον, δεν προκύπτει από την αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως ότι η Επιτροπή τήρησε πράγματι την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, που προβλέπει το άρθρο 5 του κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών. Επομένως, η εν λόγω αιτιολογία είναι κατά βάση ανεπαρκής.

85 Τέταρτον, η αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν καθιστά δυνατό τον έλεγχο και την εξακρίβωση, κατά το άρθρο 4 του κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς, αν πράγματι εφαρμόστηκε και τηρήθηκε η εφαρμοστέα εν προκειμένω νομοθεσία, ήτοι το κοινοτικό δίκαιο, όπως συμπληρώνεται από το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών.

86 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί την απόρριψη του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

87 Κατά πρώτον, προς στήριξη του πρώτου επιχειρήματος περί παραβιάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερα

επιχειρήματα σχετικά με το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιείχε, πρώτον, αιτιολογία σχετικά με την απαγόρευση πωλήσεως σε τιμές κάτω του κόστους που προκύπτει από το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών, δεύτερον, ατομική αιτιολογία κατά το εν λόγω άρθρο 40, τρίτον, στοιχείο που θα καθιστούσε δυνατή τη διαπίστωση ότι πράγματι τηρήθηκε η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά το ίδιο άρθρο 40 και, τέταρτον, στοιχείο που να καθιστά δυνατή την επαλήθευση και τον έλεγχο ότι πράγματι εφαρμόστηκε και τηρήθηκε η κοινοτική νομοθεσία, όπως συμπληρώνεται από το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών.

88 Υπό το πρίσμα του συμπεράσματος του Γενικού Δικαστηρίου στην ανωτέρω σκέψη 60, κατά το οποίο το άρθρο 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών δεν εφαρμόζεται στον επίμαχο διαγωνισμό, πρέπει εκ προοιμίου να απορριφθούν τα τέσσερα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα, κατά το μέτρο που κατατείνουν να αποδείξουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογήσεως κατά την έννοια του άρθρου 40.

89 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα προβάλλει, αφενός, προσβολή του άρθρου 18 του κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς και, αφετέρου, η παραβίαση της γενικής υποχρεώσεως αιτιολογίας.

90 Υπενθυμίζεται ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι ο κώδικας ορθής διοικητικής συμπεριφοράς δεν είναι κανονιστικό κείμενο αλλά ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου το οποίο επιφέρει τροποποιήσεις σε σχέδιο που του είχε υποβληθεί από τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή και το οποίο καλεί την Επιτροπή να παρουσιάσει σχετική νομοθετική πρόταση (διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2007, T-132/06, Gorostiaga Atxalandabaso κατά Κοινοβουλίου, η οποία δεν έχει δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 73). Επομένως, ο εν λόγω κώδικας δεν είναι κείμενο με δεσμευτική ισχύ για την Επιτροπή και η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί κανένα δικαίωμα βάσει αυτού.

91 Εντούτοις, μολονότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται ρητώς το άρθρο 253 ΕΚ, πρέπει να θεωρηθεί ότι από την προσφυγή προκύπτει ότι σκοπός της ήταν να επικαλεστεί, κατ' ουσίαν, τη γενική υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπει το εν λόγω άρθρο.

92 Κατά κύριο λόγο, όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με τη γενική υποχρέωση αιτιολογήσεως, που απορρέει από το άρθρο 253 ΕΚ, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της επίμαχης πράξεως και από το πλαίσιο εντός του οποίου έχει αυτή εκδοθεί. Από την αιτιολογία πρέπει να καταφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία η συλλογιστική του οργάνου, κατά τρόπο ώστε, αφενός, να καταστεί δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίσουν τη δικαιολόγηση του ληφθέντος μέτρου ώστε να μπορέσουν να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και να ελέγξουν αν η απόφαση είναι βάσιμη και, αφετέρου, να καταστήσουν δυνατή στον κοινοτικό δικαστή την άσκηση του ελέγχου του νομιμότητας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψεις 15 και 16, και του Πρωτοδικείου της 9ης Απριλίου 2003, T-217/01, Forum des migrants κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-1563, σκέψη 68, και προπαρατεθείσα στη σκέψη 28 απόφαση Deloitte Business Advisory κατά Επιτροπής, σκέψη 45).

93 Ακολούθως, κατά το άρθρο 100, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού και του άρθρου 149, παράγραφος 2, των κανόνων εφαρμογής, στην προκείμενη περίπτωση η Επιτροπή έπρεπε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τους λόγους απορρίψεως της προσφοράς της και δεδομένου, εξάλλου, ότι αυτή είχε υποβάλει παραδεκτή προσφορά, τα χαρακτηριστικά και τα πλεονεκτήματα σχετικά με την επιλεγείσα προσφορά καθώς και το όνομα του αναδόχου, εντός μέγιστης προθεσμίας δεκαπέντε ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή της έγγραφης αιτήσεως.

94 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι αυτή η προσέγγιση, όπως αυτή που περιγράφεται στο άρθρο 100, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, από την οποία προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του συντάκτη της πράξεως, είναι σύμφωνη με την τελολογία της υποχρεώσεως αιτιολογίας του άρθρου 253 ΕΚ, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 92 (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2007, T-250/05, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει

δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 69, βλ. επίσης, κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Ιουλίου 2008, T-211/07, AWWW κατά FEACVT, η οποία δεν έχει δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

95 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, στο από 11 Ιανουαρίου 2008 έγγραφο, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι η προσφορά της δεν επελέγη, καθώς δεν παρουσίαζε καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμής κατά τον τύπο αναθέσεως που προβλέπει η συγγραφή υποχρεώσεων. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα ενημερώθηκε, κατά τις διατάξεις του άρθρου 100 του δημοσιονομικού κανονισμού και του άρθρου 149 των κανόνων εφαρμογής, σχετικά με τους ακριβείς λόγους απορρίψεως της προσφοράς της.

96 Όσον αφορά την υποχρέωση που βαρύνει την Επιτροπή να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τα χαρακτηριστικά και τα σχετικά πλεονεκτήματα της επιλεγείσας προσφοράς καθώς και το όνομα του αναδόχου, διαπιστώνεται ότι, μετά από αίτηση της προσφεύγουσας, η οποία διατυπώθηκε κατά τις διατάξεις του άρθρου 149, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, των κανόνων εφαρμογής, στην από 16 Ιανουαρίου 2008 επιστολή, η Επιτροπή διοργάνωσε ενημερωτική σύσκεψη, προκειμένου η προσφεύγουσα να αποκτήσει εποπτεία των δυνατών και των αδύναμων σημείων της προσφοράς της σε σχέση με την προσφορά του αναδόχου.

97 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι με το από 29 Ιανουαρίου 2008 έγγραφο, η Επιτροπή, αφενός, γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα το όνομα του αναδόχου και, αφετέρου, κοινοποίησε ως επισυναφθέν έγγραφο στην επιστολή αυτή τα πρακτικά της ενημερωτικής συσκέψεως. Τα εν λόγω πρακτικά έχουν τη μορφή τηλεγραφικών σημειωμάτων και διευκρινίζουν τα κριτήρια που είχαν επιλεγεί για την τεχνική αξιολόγηση της προσφοράς της καθώς και τους βαθμούς που έλαβε η προσφορά της προσφεύγουσας για καθένα από τα κριτήρια και τη συνολική βαθμολογία που προέκυψε σχετικώς. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η προσφορά της προσφεύγουσας κατετάγη πρώτη μετά το πέρας της τεχνικής αξιολογήσεως. Όσον αφορά την οικονομική αξιολόγηση, διευκρινίζεται στα ως άνω πρακτικά ότι αυτή βασίστηκε στην έκπτωση που χορηγήθηκε από τους υποψηφίους επί της τιμής των προϊόντων του προμηθευτή. Συναφώς, αναφέρεται ότι η προσφορά της προσφεύγουσας κατετάγη δεύτερη με διαφορά 0,55 % σε σχέση με την τιμή που πρότεινε ο ανάδοχος στην προσφορά του. Από τα πρακτικά της ενημερωτικής συσκέψεως προκύπτει ότι μετά την εφαρμογή του τύπου που είχε προκριθεί σχετικώς, η προσφορά του αναδόχου παρουσίαζε καλύτερη σχέση

ποιότητας/τιμής σε σχέση με την προσφορά της προσφεύγουσας, γεγονός που δικαιολογούσε την επιλογή της προσφοράς αυτού.

98 Στο βαθμό που η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας πράξεως εξαρτάται, όπως ήδη τονίστηκε στη σκέψη 92 ανωτέρω, από το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε, πρέπει να θεωρηθεί, εν προκειμένω, ότι από τις πληροφορίες που κοινοποίησε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα, μετά την από 16 Ιανουαρίου 2008 επιστολή της, προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της. Επομένως, οι εν λόγω πληροφορίες παρέχουν στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να γνωρίσει τους δικαιολογητικούς λόγους του ληφθέντος μέτρου, ώστε να υπερασπιστεί τα δικαιώματά της και να επιβεβαιώσει αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι βάσιμη ή όχι και, αφετέρου, να ελέγξει τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως.

99 Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή τήρησε τη γενική υποχρέωση αιτιολογίας που απορρέει από το άρθρο 253 ΕΚ.

100 Από το σύνολο των προεκτεθεισών σκέψεων συνάγεται ότι πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.

101 Υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων των ως άνω σκέψεων 80 και 100, πρέπει να απορριφθεί, στο σύνολό της, η προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Β — *Όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

102 Η προσφεύγουσα ζητεί, επικουρικώς, σε περίπτωση που η σύμβαση θα έχει ήδη εκτελεστεί ή, σε περίπτωση που η απόφαση δεν μπορεί πλέον να ακυρωθεί, να της επιδικαστεί αποζημίωση κατά τα άρθρα 235 ΕΚ 288 ΕΚ. Ειδικότερα, η Επιτροπή υπέπεσε με την παράνομη συμπεριφορά της σε πταίσμα που στοιχειοθετεί ευθύνη της. Η προσφεύγουσα υπολογίζει το ποσό της αποζημιώσεως ex aequo et bono σε 654 962,38 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο καθαρό κέρδος που θα της είχε αποφέρει η σύναψη της συμβάσεως. Όλα τα επιχειρήματα και οι αιτιάσεις που προβλήθηκαν προς στήριξη του δεύτερου λόγου προσφυγής στηρίζουν την αγωγή αποζημιώσεως, η οποία είναι συνεπώς αρκούντως θεμελιωμένη.

103 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να κριθεί εν πάση περιπτώσει αβάσιμη.

2. *Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου*

104 Προκαταρκτικώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι το τρίτο αίτημα της προσφυγής, με το οποίο ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά πταίσμα που στοιχειοθετεί ευθύνη της Επιτροπής πρέπει να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με το τέταρτο αίτημα, με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση. Πράγματι, όπως προκύπτει ρητώς από τους λόγους που προβάλλει επικουρικώς η προσφεύγουσα στην προσφυγή της, η αγωγή

αποζημιώσεώς της, βάσει των άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ, δικαιολογείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή υπέπεσε, με την παράνομη συμπεριφορά της, σε πταίσμα που στοιχειοθετεί ευθύνη της.

105 Κατά κανόνα, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, κατά την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, λόγω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της, μπορεί να θεμελιωθεί εφόσον συντρέχει σύνολο προϋποθέσεων, δηλαδή η έλλειψη νομιμότητας της προσαπτόμενης στα όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προσαπτόμενης συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2005, T-69/00, FIAMM και FIAMM Technologies κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5393, σκέψη 85 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

106 Κατά το μέτρο που οι τρεις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της ευθύνης είναι σωρευτικές, η έλλειψη έστω και μιας από αυτές αρκεί για την απόρριψη αγωγής αποζημιώσεως, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι υπόλοιπες δύο (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Σεπτεμβρίου 2006, T-226/01, CAS Succhi di Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-2763, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

107 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τους λόγους που παρατίθενται στις σκέψεις 71 έως 80, όλα τα επιχειρήματα και οι αιτιάσεις που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου λόγου προσφυγής στον οποίο βασίζεται, προκειμένου να στηρίξει το αίτημά της περί αποζημιώσεως, εξετάστηκαν και απορρίφθηκαν. Ομοίως, όπως προκύπτει από τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 87 έως 100, όλα τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως εξετάστηκαν και απορρίφθηκαν. Τέλος, διαπιστώνεται ότι

η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα άλλο είδος παρανομίας που θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της αγωγής αποζημιώσεώς της. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η ευθύνη της Κοινότητας δεν μπορεί συνεπώς να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της Κοινότητας στη βάση μιας υποτιθέμενης παρανομίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

108 Επομένως, δεδομένου ότι η πρώτη από τις τρεις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της ευθύνης της Κοινότητας δεν πληρούται, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή αποζημιώσεως στο σύνολό της ως αβάσιμη.

109 Από τα συμπεράσματα που συνήχθησαν στις σκέψεις 101 και 108 προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

110 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

111 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την PC-Ware Information Technologies BV στα δικαστικά έξοδα.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 2010.

(υπογραφές)

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο ..... II - 1546

A — Κοινοτική νομοθεσία ..... II - 1546

B — Εθνική νομοθεσία ..... II - 1552

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 1553

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1555

Σκεπτικό ..... II - 1556

A — Όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως ..... II - 1556

1. Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως ..... II - 1557

α) Επί της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας ..... II - 1557

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1557

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1558

β) Επί της ελλείψεως αντικειμένου της προσφυγής ακυρώσεως ..... II - 1559

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1559

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1560

2. Επί της ουσίας ..... II - 1560

α) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 55 της οδηγίας 2004/18 καθώς και του άρθρου 139, παράγραφος 1, και του άρθρου 146, παράγραφος 4, των κανόνων εφαρμογής, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 40 του βελγικού νόμου περί εμπορικών πρακτικών ..... II - 1561

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1561

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1563

— Επί των σκελών του δεύτερου λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως οδηγίας και του βελγικού νόμου ..... II - 1563

— Επί του σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως των κανόνων εκτελέσεως ..... II - 1568

β) Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως περί παραβιάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ..... II - 1571

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1571

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου..... II - 1572

Β — Όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως..... II - 1577

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1577

2. Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου..... II - 1577

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1579